

Kuinka Siedehista tuli ROHKEA

Lucy Stevenson Ewell
kirkon lehdet
(Perustuu tositapahtumaan)

Siedeh veti syvään henkeä ja käveli uuteen luokkansa. Oli hänen ensimmäinen päivänsä neljännellä luokalla.

Edellisenä vuonna Siedeh oli ollut toisella luokalla. Hän menestyi niin hyvin, että hänen koulunsa antoi hänen hypätä kolmannen luokan yli. Siedeh oli innokas tekemään vaikeampia matematiikan tehtäviä ja lukemaan lisää kirjoja neljännellä luokalla. Mutta hän ei ollut iloinen siitä, että hänen oli jätettävä vanhat ystävänsä.

Siedeh ei uskaltanut puhua luokkatovereilleen.

KUVITUS SUSAN KEETER

Kun Siedeh katseli ympärilleen luokassa, hän tunsi itsensä pieneksi. Kaikki hänen uudet luokkatoverinsa näyttivät olevan häntä vanhempia ja pidempiä. Mitä jos hän ei tuntisi kuuluvansa joukkoon?

Hän valitsi pulpetin ja istuutui. Hänen vieressään istui pitkä tyttö. "Hei", Siedeh sanoi.

"Mitä sinä teet täällä?" tyttö kysyi. "Luulin, että sinun pitäisi olla kolmannella luokalla."

"Minut siirrettiin yhden luokan yli", Siedeh sanoi hermostuneena.

Tyttö näytti tyllyltä. "No, en välitä siitä, kuinka älykäs olet. Sinä olet silti pikkulapsi."

Siedehistä tuntui kamalalta. Loppuviikon ajan hän ei uskaltanut puhua yhdellekään luokkatoverille. Joka kerta kun hän kuuli jonkun nauravan tai kuiskailevan, hänen otsansa kurtistui. He luultavasti puhuivat hänestä ilkeitä asioita.

Juuri kun Siedeh ajatteli, ettei tilanne voisi enää pahentua, hän sai matematiikan kokeen takaisin. Hän halusi itkeä katsoessaan pisteitään. Matematiikka oli hänen lempiaineensa. Hän ei ollut koskaan aiemmin saanut kokeesta niin heikkoja pisteitä.

Kun Siedeh tuli kotiin, hän ei pystynyt pidättelemään kyyneliään. "Minulla ei ole yhtään ystäviä", hän sanoi vanhemmilleen. "Minä en kuulu neljännelle luokalle. En ole tarpeeksi älykäs."

"Olen pahoillani, että se on niin vaikeaa", Siedehin äiti sanoi. "Mutta sinä olet älykäs. Ja sinä opit vielä lisää."

Siedeh pyyhki silmiään. "Kunpa voisin sen sijaan mennä kolmannelle luokalle."

Isä oli hetken hiljaa. "Haluaisitko pappeuden siunauksen?" hän kysyi. Siedeh nyökkäsi. Ehkäpä isän

antama siunaus auttaisi häntä tuntemaan olonsa paremmaksi.

Siedeh istui tuolilla, ja isä pani kätensä hänen pänsä päälle.

"Siunaan sinua niin, ettet pelkää", isä sanoi. "Ja siunaan sinua niin, että rakastat uusia luokkatovereitasi. Kun he tutustuvat sinuun, hekin rakastavat sinua."

Tyyni tunne valtasi Siedehin. Hänestä tuntui, että hänen isänsä sanat olivat sitä, mitä taivaallinen Isä halusi hänen kuulevan.

Siunauksen jälkeen äiti auttoi Siedehiä matematiikan tehtävissä. Pian Siedehistä tuntui vähän paremmalta.

Seuraavana päivänä koulussa Siedeh muisti siunauksensa ja yritti olla rohkea. Hän hymyili luokkatovereilleen. Kun hän osoitti rakkautta, hän ei pelännyt heitä niin paljon! Jotkut heistä olivat jopa todella mukavia. Hän teki lujasti töitä oppiakseen, ja pian hänen arvosanansakin paranivat.

Kouluvuoden loppuun mennessä Siedehillä oli monia ystäviä. Hän oli iloinen, että taivaallinen Isä oli auttanut häntä olemaan rohkea. Ja hän oli kiitollinen siitä, että hän voisi aina saada pappeuden voiman siunauksen avukseen. ●

Tämä kertomus tapahtui Liberiassa.